

[Niels Helveg Petersen]

ikke rimeligt, at forældre, der skal passe et sygt barn, selv skal betale omkostningerne. I det hele stikker det i øjnene, at børnefamilierne samlet rammes særlig hårdt af regeringens forslag. Det er ikke en rigtig familiepølisisk linje. I forvejen hører mange børnefamilier til de økonomisk og arbejdsmæssigt hårdest pressede i vort samfund; bl. a. af den grund oplever vi i disse år faldende fødselstal.

Der bliver som sagt i morgen under første behandling af regeringsforslagene mulighed for at gå mere i dybden, men jeg har allerede i dag villet påpege over for regeringen, hvilke hovedindvendinger vi har over for spæredspillene. Jeg gentager: vi erkender, at der må gennemføres betydelige besparelser, og vi er klar til at tage ansvaret for det, men de samlede sociale og økonomiske virkninger må belyses langt bedre; folketingset må tage sig tid til at sikre en socialt retfærdig helhed i det samlede oplæg.

I landbrugspolitikken tager regeringspartierne nu deres udgangspunkt i SR-aftalen fra foråret. Hvis jeg var mere polemisk indstillet, kunne jeg få megen morskab ud af at citere, hvad medlemmer af regeringspartierne i sin tid sagde om det grundlag, man nu tilslutter sig, men i fordragelighedens navn skal jeg lade være. Jeg glæder mig i stedet over holdningsskiftet.

Vi møder med forhandlingsvilje, med ønske om at nå resultater. Regering og folketingset står over for uhørte vanskeligheder, de største, vi har stået over for i mange år. Det meste vil komme til at handle om økonomi i denne debat, men politik er andet end økonomi, og vi kan ikke løse vanskelighederne kun med økonomiske midler. Vi skal ikke sætte tingene i stå, men skal sikre vitalitet i vort samfund. Natur- og miljøbeskyttelse, energipolitik, forsvars- og udenrigspolitik, kultur-, uddannelses- og retspolitik er hovedområder, som den radikale folketingsgruppe i det praktiske arbejde vil give høj prioritet, og det vil afspejle sig i de forslag, vi stiller, og de synspunkter, vi fremfører.

Jeg vil slutte med at fremhæve, at vi på ét område har et særlig stort ansvar, og det vedrører bekæmpelse af ungdomsledigheden. Regeringen bebuder initiativer på området. Vi må erkende, at det ikke hidtil er lykkedes godt nok. Det er ikke lykkedes godt nok at skabe de gode tilbud om job og uddannelse

til de unge. Vi kan, hvis vi vil, gøre en mere talentfuld og virkningsfuld indsats. Det drejer sig om mere end økonomi, det drejer sig om en større ægte solidaritet med en gruppe i vort samfund, der bærer de tungeste byrder. Ledigheden blandt de unge er den største udfordring, vi står over for. Kan vi ikke løse den, er der meget i den fremtidige udvikling, der vil smuldre for os.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Regeringens udspil til pleje af arbejdsgivers investeringsslyst er dybt asocialt. Og statsministerens evindelige floskler om at styrke gå-på-modet, værdigheden, ansvarsfølelsen, er en hån mod lønarbejderne.

Over en bred kam skæres løn, dagpenge og kontanthjælp drastisk ned. Værst rammes de dårligst stillede, mens de velbærgede – statsministerens venner, som han siger – der ikke er afhængige af dyrtidsregulering og taktregulering, overhovedet ikke berøres. Nej, værre, for de dyrtidsportioner, der stjæles fra arbejderne i den private sektor, betyder for hver portion en foræring til arbejdsgiverne på små 2 mia kr. om året.

Politikken er imidlertid ikke ny. Med visse ændringer er det nøjagtig det samme, V og K foreslog op til valget sidste år. Dengang gik de imidlertid hurtigt på retræte, fordi den kur viste sig alt for vanskelig at sælge til vælgerne i sin ubarberede form, specielt angrebet på understøttelsen.

Statsministeren kunne imidlertid indtil fremskridtspartiets vaklen med hensyn til fjernelsen af dyrtidsportionerne se frem til, at den rene vare havde gode chancer for at blive gennemført. De radikale havde fået, hvad de fuldstændig monotont havde krævet det sidste år, og dermed for en gangs skyld stillet sig på et fast standpunkt, indtil videre da.

VK-planen har imidlertid undergået et par ændringer, mens den har ligget i statsministerens skuffe. De offentlige nedskæringer er blevet et par milliarder kroner værre, de lovede skattelettelser er blevet reduceret til sølle 100 kr. om måneden, hvis lønstoppet føres igennem. Og de 140.000 nye arbejdspladser i den private sektor, V og K dengang lovede over en 4 års periode, er nu forsvundet. Ikke engang et forsigtigt tal har regeringen formået at sætte på sin plan – tværtimod forklares det i udflydende vendinger, at indgrebet i